

Arrest

nr. 201 215 van 16 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 23 oktober 2012 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.4. Op 29 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt

1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 136 587 van 19 januari 2015 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 28 januari 2015 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.7. Op 3 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.02.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A., G. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.01.2015 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 19 januari 2015, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partijen zetten hun eerste middel uiteen als volgt:

“Krachtens de basisbeginselen van het administratief recht hebben de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die een administratieve handeling nietig verklaren, volstrekt gezag van gewijsde erga omnes. De terugwerkende kracht van die arresten heeft tot gevolg dat de administratieve

rechtshandelingen ab initio tenietgaan, zodat de partijen opnieuw in de toestand worden geplaatst waarin zij zich bevonden vóór de nietig verklaarde beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Bij arrest van 19 januari 2015 (nr. 136 587) werd de beslissing van 29 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ongegrond werd verklaard, vernietigd. De vernietigde beslissing werd genomen op basis van dezelfde feiten en hetzelfde dossier, als dewelke waarop huidige bestreden beslissing gegrond is.

Het arrest van 19 januari 2015 omvat volgende overwegingen van de Raad:

“3.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een advies dat werd verstrekt door een door vereerder aangestelde ambtenaar-geneesheer. Uit dit advies blijkt dat deze arts bij de beoordeling van de door verzoekster aangevoerde medische problematiek oordeelde dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt in België al “met goed succes” werd behandeld, dat er geen echte gezondheidsproblemen meer blijken te zijn en dat er geen stukken voorliggen waaruit kan worden afgeleid de aangevoerde medische problematiek een onmiddellijk gevaar inhoudt voor haar leven in de zin dat verzoeksters gezondheidstoestand kritiek is of dat zij lijdt aan een ziekte in een vergevorderd stadium. De ambtenaar-geneesheer is hierbij schijnbaar voorbijgegaan aan het feit dat de niersteenverbrijzeling die in mei 2010 werd doorgevoerd en die betrekking had op verzoeksters rechter nier niet succesvol was waardoor er een tweede percutane nefrolitholapaxie diende te worden doorgevoerd en er geen gegevens zijn waaruit blijkt dat deze goed verliep. Hij lijkt evenzeer uit het oog te hebben verloren dat verzoeksters gezondheidsprobleem niet beperkt was tot een problematiek van nierstenen, doch dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat haar linker nier niet meer naar behoren functioneerde en dat door een van haar behandelende artsen werd gesteld dat een laparoscopische nefrectomie (een verwijdering van de nier) diende te worden overwogen eens haar rechter nier naar behoren functioneerde om verdere verwickelingen te voorkomen. Uit zijn advies blijkt ook niet dat hij enige aandacht besteedde aan de mogelijke nood aan nierdialyse die in het vooruitzicht werd gesteld. De stelling van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeksters “psychische gestabiliseerde toestand” geen speciale beschermingsmaatregel meer vereist is daarnaast volstrekt onbegrijpelijk aangezien verzoekster nooit aangaf enig psychisch probleem te hebben. Ook zijn bewering, zonder nadere duiding, dat geen vitaal orgaan is aangetast – terwijl ook niet-medici weten dat nieren toch wel vitale organen zijn – komt bevreemdend over. Betrokken arts heeft voorts in zijn advies de inhoud van twee arresten van de Raad incorrect weergegeven en op algemene wijze gesteld dat aangezien verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit automatisch met zekerheid kan worden gesteld dat zij ook niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er voor de ziekte waaraan verzoekster lijdt geen adequate behandeling zou bestaan in haar land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer lijkt te vergeten dat het gegeven dat een vreemdeling lijdt aan een ziekte die bij een terugreis naar zijn land van herkomst geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit – waarbij moet worden aangegeven dat de ambtenaar-geneesheer in voorliggende zaak eigenlijk niet duidelijk aangeeft of verzoekster kan reizen zonder haar leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen – niet noodzakelijk impliceert dat deze vreemdeling daarna in dat land in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling met betrekking tot de aangevoerde medische problematiek. Het feit dat in welbepaalde situaties kan worden geoordeeld dat, omwille van het feit dat een aandoening weinig ernstig is, een ziekte strikt genomen geen behandeling vereist of om andere redenen, een gezondheidsprobleem – ook wanneer er geen adequate behandeling voor beschikbaar of toegankelijk is in een bepaald land – geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, laat niet toe te concluderen dat dit steeds zo is. Het komt de ambtenaar-geneesheer toe deze mogelijkheid te onderzoeken en in het raam van zijn medische evaluatie te duiden op welke specifieke gronden hij, rekening houdende met de gegevens die eigen zijn aan het individueel geval waarover hij dient te oordelen, meent dat het ontbreken van een adequate behandeling voor een aangevoerd gezondheidsprobleem al dan niet aanleiding kan geven tot een situatie waarbij de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de ambtenaar-geneesheer deze analyse niet op een deugdelijke wijze heeft doorgevoerd. Uit het advies van de betrokken arts blijkt immers duidelijk dat hij op basis van een onvolledige lezing van de hem voorgelegde stukken, het vermelden van toelichtingen die niets te maken hebben met de problematiek die in voorliggende zaak aan de orde is, het ongenueanceerd aanvoeren van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het foutief citeren uit twee arresten van de Raad meende niet te moeten overgaan tot een effectieve toetsing aan één van de in

artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen criteria om te bepalen of verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

De theoretische beschouwingen van verweerder in zijn nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan voorgaande concrete vaststellingen.

Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder, die slechts verwijst naar een advies dat niet op zorgvuldige wijze tot stand kwam en waarbij geen volledige toetsing werd doorgevoerd aan de door de nationale wetgever bepaalde criteria, de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard wordt vernietigd.”

Huidige beslissing is gestoeld op hetzelfde medische dossier als hetgeen aan de basis lag van de vernietigde beslissing van 29 oktober 2012, en ook de analyse van het medische dossier is een exacte replica. De bewoordingen werden letterlijk overgenomen uit de beslissing van 29 oktober 2012. Er liggen derhalve geen nieuwe feiten aan de basis van huidige beslissing, noch werd een nieuwe beoordeling gemaakt. De vernietigde beslissing werd louter gekopieerd. Aldus zijn op de bestreden beslissing dezelfde nietigheidsgronden toepasselijk als op de vernietigde beslissing.

Meer zelfs, de bestreden beslissing houdt geen rekening met het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 januari 2015, en maakt er zelfs geen melding van. Dit maakt een rechtstreekse schending uit van het administratief gezag van gewijsde, dat geldt erga omnes, en dus ook voor de overheid die op 3 februari 2015 een identieke beslissing nam als de vernietigde beslissing van 29 oktober 2012.

Eveneens schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen, hetgeen in de vaste rechtspraak van de RvV steeds wordt bevestigd.

In casu bleef de verwerende partij in gebreke en heeft zij geen correcte feitenvinding gedaan. Zij heeft zich beperkt tot het dossier dat zij reeds ter beschikking had bij de initiële aanvraag van verzoekende partij en heeft geen stappen genomen dit opnieuw te onderzoeken. Zij heeft geen nieuwe medische informatie opgevraagd, noch heeft zij de oorspronkelijke informatie opnieuw en correct beoordeeld, in de zin die de Raad heeft gesuggereerd. Het spreekt voor zich dat het kopiëren van de beslissing van oktober 2012 niet beantwoordt aan de vereisten van de zorgvuldigheidsplicht.

Zowel de beslissing van 29 oktober 2012, als de beslissing van 3 februari 2015 vermelden volgende medische voorgeschiedenis en analyse:

“

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigeschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 22/9/2010, verslag met onleesbare stempel, er wordt een “uitgebreide urolithiase” geattesteerd. Er waren heelkundige interventies (lithoapaxie – 05/05/2010), de steen wordt echografisch gedesintegreerd, de overblijvende steenmassa is 50%.

- 26/06/2010, Dr. Merckx, in de bovenkelken zitten nog enkele fragmenten, er wordt voorgesteld deze conservatief te behandelen met ESWL – sessies.
- 28/06/2010, 07/07/2010, et 28/07/2010, 09/08/2010, 28/07/2010, 05/08/2010, 23/08/2010 Dr. Peeters, Merckx en Klockaerts, nieuwe steenvergruizing.
- 28/04/2010, 20/09/2010 Dr. Claeys, huisarts, behandeling zou nog duren tot november 2010.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat bij deze 37-jarige dame lijdt aan nierstenen, die hier met goed succes behandeld werden, de behandeling zou een einde nemen in november 2010, en moet inmiddels reeds lang achter de rug zijn, en volgens de (zeer summiere) medische informatie waarover ik beschikt waren er nadien geen echte gezondheidsproblemen.

Er werd nooit een levensbedreigende aandoening geattesteerd in de zin van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van ziekte. Wij zijn niet op de hoogte van recente hospitalisaties of acute opstoten. We dienen hier op te merken dat we slechts over summiere medische informatie beschikken, door de betrokkene werden sinds meer dan 2 jaar geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld over een verdere medische oppuntstelling (...).

De bestreden beslissing neemt aldus letterlijk de beslissing over van 29 oktober 2012 en geeft blijk van een gebrekkig onderzoek, zelfs helemaal geen onderzoek. Nochtans mogen meer inspanningen verwacht worden van de instantie die bevoegd is voor het opstellen van het administratief dossier op grond waarvan men moet oordelen over het recht van verblijf van personen, in casu van verzoekster.

Bijgevolg houdt de bestreden beslissing een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt namelijk aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De verwerende partij dient daar zelf een actieve rol in te spelen.

Verwerende partij geeft aan dat de verzoekende partij meer dan twee jaar geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking heeft gesteld over een verdere medische oppuntstelling. Dit was nochtans niet vereist gezien de verwerende partij daartoe geen rechtsmacht had. Er was namelijk een beroep tot nietigverklaring hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien werd dat beroep ingewilligd, hetgeen bewijst dat de verwerende partij wel degelijk een volledig medisch dossier ter beschikking had, maar dat zij de beoordeling daarvan op een onwettige en onzorgvuldige wijze heeft gemaakt.

Van verzoekende partij kan overigens niet verwacht worden dat zij tussen de kennisname van het vernietigingsarrest op 21 januari 2015 en het nemen van de bestreden beslissing op 3 februari 2015 nieuwe aanvullende medische verslagen kon voorleggen. Zulks impliceren binnen de zeer korte termijn amper 12 dagen is niet alleen onredelijk, het schendt bovendien de rechten van verdediging van verzoekende partij die rechtmatig het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft afgewacht, en geen weet had van de intentie van verwerende partij om met een extreme snelheid een nieuwe beoordeling te maken. Verzoekers worden amper anderhalve week na het vernietigingsarrest geconfronteerd met een nieuwe beslissing, zonder dat zij evenwel de kans kregen om het ondertussen doorlopen medische parcours toe te lichten. Daar werd zelfs niet om verzocht door de verwerende partij die daarvoor in de bestreden beslissing de schuld volledig in de schoenen van verzoekende partij schuift.

Enerzijds stelde verwerende partij zich uitermate passief op, door een compleet gebrek aan feitevinding en door het letterlijk kopiëren van de vernietigde beslissing, anderzijds verwachtte zij wel van verzoekende partij om op eigen initiatief, binnen een termijn van 12 dagen, een volledig geactualiseerd medisch dossier voor te hebben gelegd. Begrijpe wie begrijpen kan.

De bestreden beslissing schendt het administratief gezag van gewijsde, het zorgvuldigheidsbeginsel én de rechten van verdediging.

Het eerste middel is gegrond."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De Raad onderzoekt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen voeren ook de schending aan van dit artikel, dat bepaalt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.4. De bestreden beslissing is genomen op grond van voormeld artikel 9ter en verwijst uitdrukkelijk naar het advies van 28 januari 2015. Op vraag van de gemachtigde van staatssecretaris heeft de ambtenaar-geneesheer een advies opgesteld over de aangevoerde medische aandoening van de tweede verzoekende partij. Dit advies, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, maakt dus deel uit van de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 12.11.2010. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 22/09/2010, verslag met onleesbare stempel, er wordt een "uitgebreide urolithiase" geattesteerd. Er waren heelkundige interventies (lihoapaxie — 05/05/2010), de steen wordt echografisch gedesintegreerd, de overblijvende steenmassa is 50%.

- 25/06/2010, Dr. [M.], in de bovenkelken zitten nog enkele fragmenten, er wordt voorgesteld deze conservatief te behandelen met ESWL — sessies.

- 28/06/2010, 07/07/2010, et 28/07/2010, 09/08/2010, 28/07/2010, 05/08/2010, 23/08/2010 Dr. [P.], [M.] en [K.], nieuwe steenvergruizing.

- 28/04/2010, 20/09/2010 Dr. [C.], huisarts, behandeling zou nog duren tot november 2010.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat bij deze 37-jarige dame lijdt aan nierstenen, die hier met goed succes behandeld werden, de behandeling zou een einde nemen in november 2010, en moet inmiddels reeds lang achter de rug zijn, en volgens de (zeer summiere) medische informatie waarover ik beschikt waren er nadien geen echte gezondheidsproblemen.

Er werd nooit een levensbedreigende aandoening geattesteerd in de zin van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van ziekte. Wij zijn niet op de hoogte van recente hospitalisaties of acute opstoten. We dienen hier op te merken dat we slechts over summiere medische informatie beschikken, door de betrokkene werden sinds meer dan 2 jaar geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld over een verdere medische oppuntstelling (bv. consultatieverslagen, verdere behandelingen, resultaten van uitgevoerde labo-analyses en/of van andere technische onderzoeken).

III. Conclusie

Uit het medisch dossier blijkt dat deze 37-jarige dame leed aan nierstenen, die hier met goed succes behandeld werden, de behandeling zou een einde nemen in november 2010, en moet inmiddels reeds lang achter de rug zijn, en volgens de (zeer summiere) medische informatie waarover ik beschik waren er nadien geen echte gezondheidsproblemen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.5. De verzoekende partijen citeren enkele paragrafen uit het arrest nr. 136 587 van de Raad van 19 januari 2015 en stellen dat de huidige bestreden beslissing stoelt op hetzelfde medische dossier als dat wat aan de basis lag van de vernietigde beslissing van 29 oktober 2012. Zij betogen dat ook de analyse van het medische dossier een exacte replica is, dat de bewoordingen letterlijk werden overgenomen, dat er dus geen nieuwe feiten aan de basis liggen van de huidige bestreden beslissing en dat geen nieuwe beoordeling werd gemaakt, dat dus dezelfde nietigheidsgronden van toepassing zijn als op de al vernietigde beslissing. Zij menen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het vernietigingsarrest van de Raad van 19 januari 2015, dat dit een schending uitmaakt van het gezag van gewijsde. Zij wijzen er verder op dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat de verwerende partij geen correcte feitenvinding heeft gedaan, dat zij zich heeft beperkt tot het dossier dat zij reeds ter beschikking had bij de initiële aanvraag en geen stappen heeft ondernomen om dit opnieuw te onderzoeken, dat zij de oorspronkelijke informatie niet opnieuw en correct heeft beoordeeld, in de zin die de Raad heeft gesuggereerd, dat het voor zich spreekt dat het kopiëren van de beslissing van oktober 2012 niet beantwoordt aan de vereisten van zorgvuldigheid. Zij vervolgen dat zowel het medisch advies van 29 oktober 2012 als het medisch advies van 3 februari 2015 dezelfde medische voorgeschiedenis als analyse vermelden. Volgens de verzoekende partijen neemt de bestreden beslissing letterlijk de beslissing van 29 oktober 2012 over en geeft dit blijk van een gebrekkig onderzoek.

Over het motief dat zij meer dan twee jaar geen aanvullende medische getuigschriften ter beschikking hebben gesteld over een verdere medische oppuntstelling, betogen de verzoekende partijen dat dit niet vereist was daar er een beroep tot nietigverklaring hangende was bij de Raad, dat het beroep werd ingewilligd wat aantoonde dat de verwerende partij wel een volledig medisch dossier ter beschikking had maar de beoordeling daarvan op een onwettige en onzorgvuldige wijze is gebeurd. De verzoekende

partijen menen dat van hen niet kan verwacht worden dat zij tussen de kennisname van het vernietigingsarrest op 21 januari 2015 en het nemen van de bestreden beslissing op 3 februari 2015 nieuwe aanvullende medische verslagen konden voorleggen, dat dit onredelijk is en hun rechten van verdediging schendt nu zij rechtmatig het arrest van de Raad hebben afgewacht en geen weet hadden van de intentie van de verwerende partij om met een extreme snelheid een nieuwe beoordeling te maken. Zij wijzen er op dat zij amper anderhalve week na het vernietigingsarrest geconfronteerd worden met een nieuwe beslissing zonder dat zij de kans kregen om het ondertussen doorlopen medische parcours toe te lichten, dat daar zelfs niet werd om verzocht door de verwerende partij.

3.6. De verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat zowel het medisch advies van 29 oktober 2012 als het medisch advies van 3 februari 2015 dezelfde medische voorgeschiedenis en analyse vermelden. Zij betogen terecht dat de analyse van het medische dossier een exacte replica is, dat de bewoordingen letterlijk werden overgenomen, dat er dus geen nieuwe feiten aan de basis liggen van de huidige bestreden beslissing en dat geen nieuwe beoordeling werd gemaakt.

Betreffende deze analyse werd in het vernietigingsarrest nr. 136 587 van 19 januari 2015 van de Raad gesteld dat *“Uit dit advies blijkt dat deze arts bij de beoordeling van de door verzoekster aangevoerde medische problematiek oordeelde dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt in België “met goed succes” werd behandeld, dat er geen echte gezondheidsproblemen meer blijken te zijn (...). De ambtenaar-geneesheer is hierbij schijnbaar voorbijgegaan aan het feit dat de niersteen verbrijzeling die in mei 2010 werd doorgevoerd en die betrekking had op verzoeksters rechter nier niet volledig succesvol was waardoor er een tweede percutane nefrolitholapaxie diende te worden doorgevoerd en er geen gegevens zijn waaruit blijkt dat deze goed verliep. Hij lijkt evenzeer uit het oog te hebben verloren dat verzoeksters gezondheidsprobleem niet beperkt was tot een problematiek van nierstenen, doch dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat haar linker nier niet meer naar behoren functioneerde en dat door een van haar behandelende artsen werd gesteld dat een laparoscopische nefrectomie (een verwijdering van de nier) diende te worden overwogen eens haar rechter nier naar behoren functioneerde om verdere verwikkelingen te voorkomen. Uit zijn advies blijkt ook niet dat hij enige aandacht besteedde aan de mogelijke nood aan nierdialyse die in het vooruitzicht werd gesteld.”* In voormeld arrest besloot de Raad onder meer *“Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder, die slechts verwijst naar een advies dat niet op zorgvuldige wijze tot stand kwam (...), het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”*

Gezien de huidige analyse van het medische dossier een exacte replica is van de analyse in het medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de beslissing van 29 oktober 2012 die door voormeld arrest wordt vernietigd, en er dus geen nieuwe beoordeling werd gemaakt van de voorgelegde medische attesten, gelden voormelde motieven van het arrest van 19 januari 2015 evenzeer ten aanzien van het medisch advies van 28 januari 2018 waarnaar de huidige bestreden beslissing verwijst.

3.7. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij aldus voorbij gaan aan de hierboven vermelde motieven van het arrest nr. 136 587 van 19 januari 2015 van de Raad waarbij een eerdere beslissing naar aanleiding van de aanvraag van 12 november 2010 werd vernietigd. Immers wordt er in het voormelde arrest op gewezen dat het gezondheidsprobleem van de tweede verzoekende partij niet beperkt was tot een problematiek van nierstenen daar uit de voorgelegde medische attesten bleek dat haar linker nier niet meer naar behoren functioneerde en door een van haar behandelende artsen werd gesteld dat een laparoscopische nefrectomie (een verwijdering van de nier) diende te worden overwogen eens haar rechter nier naar behoren functioneerde om verdere verwikkelingen te voorkomen.

Ook bij het opstellen van het medisch advies van 28 januari 2018 gaat de ambtenaar-geneesheer voorbij aan deze medische problematiek. In dit advies kan niet gelezen worden waarom de problemen met de linker nier niet kunnen aanvaard worden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het motief in het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer slechts over summiere medische informatie beschikt, dat door de verzoekende partijen sinds meer dan twee jaar geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking werden gesteld over de medische oppuntstelling, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Vooreerst blijkt uit het medisch advies geenszins dat voormeld motief betrekking heeft op de problematiek van het niet naar behoren functioneren van de linker nier. Uit de zin *“Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat bij deze 37-jarige dame lijdt aan nierstenen, die hier met goed succes behandeld werden, de behandeling zou een einde nemen in november 2010, en moet inmiddels reeds lang achter de rug zijn, en volgens*

de (zeer summiere) medische informatie waarover ik beschikt waren er nadien geen echte gezondheidsproblemen." blijkt dat de ambtenaar-geneesheer volledig is voorbijgegaan aan de in de voorgelegde medische attesten geattesteerde aandoening van een niet naar behoren functionerende linker nier waarvoor, eenmaal de andere nier naar behoren functioneert, een verwijdering moet overwogen worden. De gemachtigde diende over te gaan tot een beoordeling van alle aangevoerde elementen. Zoals reeds aangehaald, kan noch in het medisch advies van 28 januari 2015, noch in de bestreden beslissing enige beoordeling aangetroffen worden waarom een niet naar behoren functionerende linker nier niet kan weerhouden worden in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er nog op dat de vaststelling in het medisch advies van 28 januari 2015 dat de verzoekende partijen sinds meer dan twee jaar geen aanvullende medische getuigschriften hebben voorgelegd bovendien kennelijk onredelijk is, daar het de verzoekende partijen niet toekwam – minstens toont de verwerende partij dit niet aan – na de beslissing van 29 oktober 2012 en voor de uitspraak van het beroep hiertegen op 19 januari 2015, aan de verwerende partij aanvullende medische documenten voor te leggen. In zoverre de ambtenaar-geneesheer wenst voor te houden dat de verzoekende partijen geen aanvullende verslagen meer hebben overgemaakt na het vernietigingsarrest van 19 januari 2015, wijst de Raad er op dat het eveneens kennelijk onredelijk voorkomt van de verzoekende partijen te verwachten dat zij hun dossier actualiseerden in minder dan twee weken na het vernietigingsarrest, zeker wanneer zij niet op de hoogte waren van de datum waarop een nieuwe beslissing zou worden genomen.

De verzoekende partijen stellen terecht dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat de verwerende partij geen correcte feitenvinding heeft gedaan, dat zij geen stappen heeft ondernomen om het voorliggende medische dossier opnieuw te onderzoeken en dat zij de oorspronkelijke informatie niet opnieuw en correct heeft beoordeeld, in de zin die de Raad heeft gesuggereerd.

3.8. Er blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met alle hem voorgelegde medische gegevens, nu niet blijkt waarom de problemen met de linker nier waaraan de tweede verzoekende partij lijdt, waarvoor een operatie/behandeling wordt overwogen om verdere verwickelingen te vermijden, geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling in het land van herkomst is.

Gezien de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer geen zorgvuldig onderzoek hebben gevoerd naar de medische problematiek van de tweede verzoekende partij, nu niet blijkt dat zij met alle door de verzoekende partijen voorgebrachte medische gegevens rekening hebben gehouden, maken de verzoekende partijen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.9. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de verwerende partij in haar verweernota niet ernstig betogen dat de ambtenaar-geneesheer met alle medische informatie rekening heeft gehouden. De verwerende partij betoogt nog dat de verzoekende partijen zich beperken tot theoretische beschouwingen zonder daarbij aan te geven dat er na de voorgelegde attesten anno 2010 nog sprake is van ernstige gezondheidsproblemen en er aldus niet in slagen aan te tonen welk belang zij hebben bij hun kritiek. Uit de voorgelegde medische attesten bleek dat na de geplande tweede percutane nefrolitholapaxie en eens de rechter nier weer naar behoren functioneerde, een verwijdering van de linker nier, die niet meer naar behoren functioneert, werd overwogen om verdere verwickelingen te voorkomen. Aldus blijkt uit de voorgelegde attesten van 2010 reeds dat ook na het eventueel succesvol verwijderen/verbrijzelen van de nierstenen in de rechternier eind november 2010, nog gezondheidsproblemen aanwezig zijn, zodat de verwerende partij niet dienstig kan betogen dat de verzoekende partijen geen belang meer hebben bij hun kritiek. Bovendien blijkt uit de feitenuitzetting in het verzoekschrift dat de verzoekende partijen wel degelijk het verloop van de gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij na 2010 toelichten. Zij stellen dat de tweede verzoekende partij in tussentijd een operatie aan de eerste nier heeft gehad en dat de tweede nier werd verwijderd, dat op het moment van het indienen van het verzoekschrift gezocht wordt naar een niertransplantatie, dat dit niet evident is en niet op enkele dagen of weken op te lossen is, dat de nodige voorzorgen vereist zijn alsook een correcte en nuttige donor.

De verwerende partij verwijst tot slot naar verschillende arresten van de Raad. Er moet op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

3.10. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER